

И отново се отпусна на ложето. Въ това време влѣзе Целгуба.

— Марио! — прозвуча остро и гнѣвно гласътъ ѝ — биваше ли да ни разваляшъ празника съ твоитѣ детинцини! Какво бѣше това хрумване да напускашъ людетѣ си и да се залутвашъ сама? Царь Борилъ каза, че си още малка да участвувашъ въ ловджийски глоти и други пжтъ нѣма да те взема съ насъ . . .

Тя се обърна къмъ Дафина.

— Върви събщи долу на боляра Добромиръ, на княгиня Белослава и на болярката Люляна, че Мария се е върнала благополучно, само, че не е още дорасла за ловъ, поизплашила се е малко и сега не е добре. Затова и довчера нѣма да слѣзе за тържеството.

Мария се обърна. Въ очитѣ ѝ се таеше толкова страшна умраза и отвращение, че царицата потрепера. И добави:

— Чакай, Дафино. Кажй имъ, че ако ѝ стане по-добре, ще дойде. Хайде, сега върви.

Целгуба приближи къмъ девойката.

— Колко ми се разсърди като казахъ, че не е дорасла за ловъ и нѣма да слѣзе довчера на тържествата!

Долу по стълбитѣ се зачуха бързи стжпки, високи гласове. Страторъ Бойко влѣзе развълнуванъ:

— Царкиня Мария убила глигана! Като я дирили изъ забѣла, намѣрили звѣра на една полянка, прободенъ презъ шията съ копие! А край нея лежали разкъсани два отъ нейнитѣ загари! Какво прекеждие! Каква смѣлость!

Царицата застана поразена. Госпожа Теодора плесна съ ржце и прехапа устни.

— Нима ти можа да убиешъ глигана? — попита недоумяваща Целгуба и посегна да улови ржката на девойката.

Изведнжъ Мария се отдръпна рѣзко и бързо, сякашъ докосната отъ гнусно влѣчуго:

— Махни се! Оставете ме! — се изтръгна отъ устнитѣ ѝ гнѣвенъ стонъ. И тя се отдръпна до стената, цѣла тръпнеща и побледнѣла.